

Đừng bận tâm đến anh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Người ta nói quá khứ là một nửa của tương lai, nếu thời gian lặng lẽ trôi qua thì hiện tại sẽ là quá khứ. Sao tôi cứ mãi lẫn lộn trong cái quá khứ đau buồn...

Tôi là một chàng trai vui vẻ, một thanh niên mà trước đây là người tràn đầy sức sống, luôn tự tin và ngập tràn hạnh phúc. Tôi còn nhớ cách đây hơn hai năm lần đầu tiên mà tôi và em gặp nhau. Lúc đó, chúng tôi đang là sinh viên học chung trường, tôi thì học ngành Công nghệ thông tin còn em học ngành Kế toán. Hôm đó, trường chúng tôi tổ chức cắm trại, đó là ngày làm thay đổi cuộc sống của tôi, là lần đầu tiên tôi được đi cắm trại và tình cờ tôi đã gặp em, một người con gái có mái tóc dài với dáng người không cao lắm nhưng lại có gương mặt rất dễ thương và một thân hình mảnh mai. Vẻ đẹp của em đã làm cho tôi cảm thấy mến ngay.

Thật trùng hợp là tôi có người bạn học cùng lớp với em. Con trai mà đầu bỏ qua cơ hội, tôi liền tìm cách làm quen. Qua người bạn chung lớp với em tôi đã biết được vài điều về em và càng vui hơn khi biết rằng vẫn chưa có chàng trai nào được lọt vào mắt xanh của em, có lẽ đó là cái duyên. Tôi đã xin được số điện thoại và đã nói chuyện làm quen với em, càng tìm hiểu, càng nói chuyện thì tôi lại càng thấy thích em. Tôi cảm nhận được con người bên trong em, một người luôn nghĩ cho người khác, luôn muốn làm người khác vui và chưa bao giờ toan tính với ai cả. Một cô gái thật ngây thơ và đáng yêu.

Sau một thời gian tìm hiểu nhau tôi đã quyết định sẽ bày tỏ tình cảm với em, với cách thể hiện tình cảm thật quê mùa nhưng lại chứa đựng sự thật thà và tha thiết trong từng câu nói.

Thật bất ngờ là em đã đồng ý, niềm vui đó quả thật là khó tả hết được, tôi nghĩ là mình đang nằm mơ, một giấc mơ hạnh phúc mà tôi đã từng ước ao và giờ nó đã trở thành sự thật.

Em sinh ngày 24 tháng 12 đó cũng là ngày lễ Noel. Tôi nhớ em đã từng nói

em chỉ thích quà do chính tay tôi làm. Tôi không biết phải tặng gì đây, nhưng thật may mắn là trong các môn học có môn học thiết kế mạch đèn Led, tận dụng ngay tôi đã làm một hộp quà đèn Led với hình trái tim và có tên của hai đứa. Do ban ngày phải đi học nên tôi chỉ làm vào buổi tối, phải chắt vặt gần hai tháng mới hoàn thành được và em đã rất vui khi nhận được món quà tôi tặng.

Yêu một người là điều hạnh phúc, càng hạnh phúc hơn khi thấy người mình yêu được vui.

Rồi sau đó chúng tôi thật hạnh phúc bên nhau, nhiều lúc tôi thầm nghĩ mình là người may mắn vì có được người yêu dễ thương mà tính tình lại ngoan hiền, em rất quan tâm và lo lắng cho tôi.

Lần đó, nhà ngoại tôi có đám nên tranh thủ dịp này tôi đã giới thiệu em với gia đình, niềm vui được nhân đôi khi gia đình tôi cũng thích em. Nhưng vì còn quá trẻ để cưới, mặc dù tôi đã ra trường và đã tìm được việc làm nhưng em thì còn đang học năm cuối. Nên chúng tôi vẫn nuôi dưỡng tình yêu để chờ ngày cả hai đều có được việc làm ổn định, khi đó hạnh phúc sẽ được trọn vẹn.

Vì nhà ở xa nên em phải ở trọ cùng bạn. Tuy là sinh viên nhưng em rất biết suy nghĩ và lo lắng. Ban ngày thì đi học còn tối thì em đi làm tạo thêm thu nhập. Chúng tôi cảm thấy thật sự hạnh phúc vì hạnh phúc của chúng tôi không phải là chờ nhau đi chơi suốt ngày mà cái cảm giác của một gia đình, đôi lúc chỉ cần vài tin nhắn cũng thấy vui. Sáng tôi đi làm em thì đi học, do đi học nên em về sớm mua đồ ăn, rồi tôi đi làm về ghé phòng trọ của em rửa rau, chuẩn bị để em nấu đồ ăn, em thì nấu cơm, ăn xong em bắt tôi rửa chén, rồi chúng tôi kể cho nhau nghe những câu chuyện hay những việc đã xảy ra.

À, em còn rất giỏi và siêng năng, thấy người ta làm móc khóa hình con vật hay làm chậu hoa bằng vải... em đều học và làm theo, tuy bán không được bao nhiêu nhưng cũng có thu nhập và có việc làm buổi trưa hay những lúc rảnh rỗi. Đến giờ tôi tiếp tục đi làm em thì đi học. Chiều đi làm về, tôi về nhà ăn cơm rồi tranh thủ chạy qua phòng trọ để rước em đi làm thêm. Chờ đến giờ về thì tôi qua rước em, sợ e đói nhưng rủ em đi ăn thì em không chịu nên lúc nào cũng mua cho em cái bánh.

Tôi hỏi : Ăn bánh dày hoài em có ngán hong ?

Em mỉm cười và nói : Anh mua gì em cũng thấy ngon, ăn hoài em cũng hông thấy ngán.

Chỉ cần thế thôi ! Chỉ vì câu nói đó mà ngày nào vậy, dù trời mưa hay thời tiết lạnh giá tôi cũng đưa rước đều đặn. Có những đêm chờ em về phải ngồi một mình ở băng đá công viên, mặc dù đối mặt với cơn gió lạnh của đêm khuya nhưng cái lạnh đó không thể nào thắng nổi ngọn lửa tình yêu trong tim tôi được, khi nghĩ đến em lòng tôi thấy ấm áp, tình yêu của em làm trái tim tôi ấm lại nó tạo cho tôi sức mạnh và sự kiên trì, có lẽ đó là sức mạnh của tình yêu. Hằng ngày của chúng tôi diễn ra như thế đó, chúng tôi thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, có cách yêu và cảm nhận hạnh phúc khác nhau. Với chúng tôi như thế đã là hạnh phúc, có thể coi đó là một gia đình nhỏ của mình. Thời gian trôi qua thật nhanh và đã đến ngày sinh nhật của em, đây là lần thứ hai tôi tổ chức sinh nhật cho em, lần này tôi muốn làm thật lãng mạn để em sẽ thấy hạnh phúc và không bao giờ quên được nhưng tôi không ngờ đó cũng là lần cuối cùng mà tôi có thể làm cho em được hạnh phúc.

Tôi là là thằng con trai rất hay mắc cỡ và có bao giờ mua đồ cho con gái đâu nhưng mà lần này tôi đã vào shop mua cho em một cái áo khoác nữa chứ, vì muốn tạo sự bất ngờ nên tôi chỉ đi một mình. Hôm sinh nhật em tôi đã mượn cửa hàng nơi tôi đang làm để chuẩn bị, đến tối tôi rước em đến trước cửa, kêu em nhắm mắt lại và từ từ dẫn em vào cửa hàng, trong lúc em đang nhắm mắt chờ đợi sự bất ngờ thì tôi thật nhanh thấp đèn cây lên. Bắt đầu đếm 3, 2, 1 tôi mở bài hát “Khúc hát mừng sinh nhật” và kêu em mở mắt ra.

Em đã sững sờ và lặng im vì ngạc nhiên trước những gì tôi đã chuẩn bị. Trong cái tối của ban đêm với ánh sáng lung linh của những ngọn đèn cây được sắp thành hình trái tim bên trong là cái bánh kem được đặt trên rất nhiều cánh hoa hồng đỏ làm cho không gian thật lãng mạn và bài hát đang càng lúc càng nhanh với nhịp điệu tươi vui. Để sự ngạc nhiên không bị ngắt quãng tôi bước tới gần em trên tay tôi cầm một cành hoa hồng và hộp quà, dùng hết tình cảm vào từng câu nói : Chúc bx sinh nhật vui vẻ. Hạnh phúc ! Niềm hạnh phúc lớn nhất là chúng tôi được bên nhau và cả hai đều dành hết sự yêu

thương cho nhau. Dù vất vả như thế nào tôi cũng cảm thấy rất vui và thật xứng đáng. Đó là ngày mà tôi không thể nào quên được, lần đầu tiên tôi đã vì một người con gái mà tốn nhiều công sức đến vậy và đó cũng là lần cuối cùng mà chúng tôi hạnh phúc nhất, đều không thể ngờ nhất là hạnh phúc đó lại chính là cái kỷ niệm đau buồn và không bao giờ quên được.

Có lẽ chúng tôi yêu nhau là do duyên số và chia tay là vì số phận. Khi chúng tôi đang thật hạnh phúc thì nhà em báo tin là em trai của em bị bệnh nặng và đã mất. Ông trời thật thích trêu đùa chúng tôi. Rồi kể từ hôm đó em về nhà với gia đình, vì nhà em ở xa nên chỉ những lúc nào có nhiều thời gian rảnh rỗi tôi mới xuống nhà thăm em được, nhưng với cái không gian yên tĩnh của một gia đình vừa có đám tang thì đâu có chỗ cho việc yêu đương. Nhiều lúc em khó chịu và buồn, nói chuyện khó khăn nhưng tôi hiểu được em đang rất buồn nên tôi cũng cố gắng an ủi em. Thời gian cứ như vậy mà trôi qua chúng tôi gặp nhau ngày càng ít.

Lúc đó nhà em lại có quyết định sẽ gả em nhưng vì gia đình chỉ còn mình em nên không gả em đi xa mà sẽ bắt rể. Gia đình tôi thì có hai anh em, chắc sẽ không ai ngờ rằng người anh 22 tuổi lại có thằng em chỉ mới 8 tuổi nhưng sự thật là vậy và vì tôi cũng đang có được công việc ổn định, nếu cưới em thì tôi phải về ở rể nhà em. Nên gia đình tôi đã không đồng ý, sự trái ngược của hai gia đình làm tôi và em rất đau khổ. Sau tất cả mọi cách có thể suy nghĩ của chúng tôi nhưng vẫn không thể làm cho hai gia đình có tiếng nói chung được mà ngược lại gia đình em còn quyết định sẽ gả em ngay, trong thời gian một năm nếu tôi không cưới thì gia đình sẽ gả em cho người khác.

Tôi không thể trách em và gia đình em được vì đang phải đối mặt với sự mất mát quá lớn và lại đơn chiếc. Tôi thì không thể cãi lời mẹ cha vì tôi đã làm cho cha mẹ buồn quá nhiều rồi và cũng vì em trai tôi còn quá nhỏ. Vì vậy, tôi đã ra một quyết định mà tôi và em đều không muốn. Để em không khó xử với gia đình, qua năm sau khi lấy chồng em sẽ quên được tôi mà sống hạnh phúc, tôi đã dứt khoát làm kẻ lạnh lùng, vô tình và chấp nhận nhận làm kẻ xấu xa, tôi đã nói lời chia tay với em, nói những lời mà tôi không hề muốn, những lời làm em đau lòng đến bản thân tôi còn cảm thấy ghét chính mình nhưng tôi muốn em hận tôi để em nghĩ chia tay tôi là đúng và em sẽ không hối hận. Thà tôi để em đau một lần rồi quên tôi còn hơn phải dây dưa hoài làm em cứ buồn rầu và khó xử với gia đình. Tôi không phải là người cao thượng chịu đựng

đau khổ để người yêu được hạnh phúc mà chỉ là kẻ ít kỹ chỉ lo cho bản thân mình.

Tôi làm vậy chẳng qua là vì tôi là một người quá vô dụng không thể lo cho người mình yêu được hạnh phúc nên đành phải chấp nhận để người khác tạo hạnh phúc cho em, chỉ cần em được hạnh phúc thì tôi cũng cảm thấy vui.

Chia tay em tôi như mất đi sự sống, ngày đi làm thì cố gắng lao vào công việc để không nhớ đến em, nói chuyện thì vẫn vui vẻ như không có gì nhưng có ai hiểu được trong lòng tôi đang rất đau khổ. Cố ra vẻ như không có gì luôn nghĩ ra nhiều trò để tạo niềm vui. Nhưng khi đêm về thì như người vô hồn, con tim cảm thấy giá lạnh và đau nhói giống như có ai đó đã đâm vào tim, giọt nước mắt cứ tuôn rơi mặc dù không muốn, tự nói với bản thân rằng không được khóc là con trai chỉ có những kẻ yếu đuối mới khóc, hãy cố gắng quên đi nhưng mà lý trí vẫn không thể thắng được con tim. Hàng đêm con tim vẫn nặng trĩu và dòng lệ cứ rơi dài trên khoé mắt đến khi mệt mỏi và ngủ quên vì nhớ một người con gái.

Ngày nào cũng thế, mỗi đêm là một ngày dài vô tận với nỗi đau và nước mắt. Dù thời gian đã qua hơn nửa năm nhưng tôi vẫn chưa thể quên và không thể yêu ai được nữa. Không thể quên được người con gái ngây thơ lại rất kén ăn mà tôi đã đặt cho một biệt danh là ” bé lì”. Bé lì của anh ! Làm sao anh có thể quên được em, anh đã dành trọn cho em tất cả tình yêu chân thành. Giờ đây em nghĩ anh có thể yêu người khác để quên được không ? Câu trả lời của anh là không được đâu em à ! Vì anh không thể bày tỏ tình cảm với người khác giống như đã làm với em được, nó chỉ làm anh càng thấy nhớ em nhiều hơn.

Có những lúc tôi nghĩ hình như mình đã quên được em rồi nhưng không, đó chỉ sự trốn tránh của con tim vì không dám đối mặt với sự thật. Nhiều lúc tôi cũng muốn quên đi tất cả, muốn quý bản thân mình hơn nhưng mà kỷ niệm ! Thật ra kỷ niệm là gì ? Tại sao tôi muốn quên lại không được, càng muốn quên thì lại càng nhớ. Tôi muốn xa rời kỷ niệm nhưng kỷ niệm vẫn đâu đó trong hình ảnh của những vật, những người xung quanh tôi thì làm thế nào có thể quên được. Đôi lúc tự hỏi mình có ước muốn quá cao sang hay không khi muốn sống bên cạnh người con gái mình yêu thương và có một gia đình nhỏ của riêng mình, cả nhà vui vẻ bên nhau nhưng có lẽ đó là ước muốn xa vời. Trong khi bạn bè và những người xung quanh đều vui vẻ bên cạnh người yêu thì tôi lại cảm thấy nỗi buồn thăm thăm như vực thăm sâu vô tận và không có

lối thoát. Giờ đây lại càng buồn thêm khi đạt được thành tích gì đó trong công việc. Tuy cười nói vui vẻ nhưng lòng nghe đau nhói tự hỏi mình: Ai ? Còn ai cùng tôi chia sẻ niềm vui đó? Còn ai vui vẻ ăn mừng cùng tôi ?

Với tôi, dù cho bao nhiêu lời chúc của bạn bè xung quanh cũng không thể thay thế được lời chúc mừng của ai đó, của một người lạ mà tôi đã từng yêu. Đôi khi nỗi nhớ nhiều đến mức chỉ cần được nghe giọng nói hay chỉ là một cái nhìn thoáng qua thì cũng đã là quá đủ. Nhưng giờ đây những điều đó chỉ còn trong giấc mơ, một giấc mơ hạnh phúc mà sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Và thế là thế giới này lại xuất hiện thêm một nụ cười không vui. Anh mong em hãy quên anh, sống thật hạnh phúc và đừng bận tâm đến anh. Còn anh sẽ cố quên em nhưng có lẽ sẽ không bao giờ được. Tạm biệt em, người con gái xa lạ mà anh đã từng yêu !